

XINA: QUAN LES NOIES QUE VENEN UN SOMRIURE TORNEN A FLORIR

El «dimoni capitalista» torna

Els xinesos antics, que tenien un esperit delicat, designaven les prostitutes amb el nom de «noies que venen un somriure». Una de les primeres mesures que els comunistes van emprendre en arribar al poder fa 37 anys va ser acabar amb la prostitució que havia convertit ciutats com Shanghai —amb 30.000 dones públiques— en un veritable bordell del món. Durant dècennis, a la Xina quasi ningú va somriure per diners, però ara, des de fa pocs anys, i a cavall de la liberalització econòmica, els somriures tornen a florir.

Les estacions de tren i autobús freqüentades per viatgers i per estrangers semblen ser els llocs favorables a les trobades. A Pequín un dels punts de més activitat —molt limitada, tot sigui dit— és l'Hotel de l'Amistat. Que ningú no es pensi, però, que el nom és una al·lusió poètica al tema. Es diu així perquè hi viuen els estudiants i els tècnics estrangers que treballen per al govern xinès. Estudiants i tècnics —molts, procedents del Tercer Món— que es veuen obligats a una sòrdida vida de solters: en la Xina puritana no és possible una altra cosa. L'única alternativa que tenen a una castedat forçada és asseure's al costat de les noies xineses que vénen al bar de l'hotel amb el somriure preparat, convidar-les a una copa i pujar-les a l'habitació.

Sovint es tracta d'una prostitució ocasional que es paga en espècies: una nit en restaurants i bars per a estrangers —un luxe innaccessible per a la butxaca del xinès del carrer— o una tarda de compres en uns grans magatzems —algun vestit, una bossa, perfums...—. No obstant això, a vegades és també per diners. Un nord-americà explica que havia conegut una noia que només sabia dir tres mots en anglès: «one hundred yuans» («cent yuans», unes 3.500 ptes.), la seva tarifa per una nit.

Les coses van molt ràpides a la Xina i a les prostitutes sembla que els surt competència —això sí, de moment encara escassa—: alguns occidentals han estat abordats de vegades a bars i sales de festa per transvestits ben dispo-

Amb la revolució, «les dones que venen el somriure a Xina», les prostitutes, van desaparèixer. Un fenomen perseguit i anul·lat durant dècennis torna ara amb força, amb múltiples variants, i, així, a Xina els somriures tornen a florir.

Jaume Bartrolí (Pequín)

sats també a lluir els seus somriures a canvi d'una propina.

¿Ofici vell o fruit del diable capitalista?

Algú podria pensar que la prostitució a Xina és un signe de modernitat paral·lel a la música disco, els pantalons texans o els cabells llargs. En realitat, es tracta només d'una reaparició del que, a Xina com arreu, sembla ser l'ofici més vell. Ja Marco Polo, referint-

se al Pequín de l'empredador Khubilai Khan, fa set-cents anys, explicava:

«I sapiguen que n'hi ha tan gran multitud que ningú no ho podria creure i us dic que com a mínim són vint mil, que totes serveixen als homes per diners i que totes en treuen la subsistència. I us dic també que n'hi ha tantes a causa del gran nombre d'estrangers i de mercaders que a la ciutat van i arriben cada dia. Tenen un capità general, i hi ha un cap per cada centena i per cada miler, que són responsables davant del general. I la raó per la qual aquestes dones tenen un capità és la següent: quan els ambaixadors van en busca del Gran Khan per als seus assumptes i s'allotgen a compte d'ell —fet que se'ls assegura de la manera més satisfactòria— aquest capità està per proporcionar als citats ambaixadors i a tothom del seu seguici una dona pública cada nit, que canvia cada nit i a la qual no es paga perquè aquest

A l'esquerra: Hotel de l'Amistat, a Pequín.
Dalt: Una tarda de compres, una nit al llit.

és l'impost que paguen elles al Gran Khan».

És clar que els actuals dirigents xinesos no practiquen aquest «satisfactori» costum amb els seus hostes estrangers que, com fa set segles, acudeixen en gran nombre a Pequín per comprar i invertir. Al contrari, veuen aquesta primavera de somriures com a fruit del «dimoni capitalista» i intenten controlar-la, encara que sense gaire èxit.

¿Prostitució entre xinesos?: Top Secret

La prostitució amb estrangers és una activitat evident. Una altra cosa és el que passa entre els ciutadans de la República Popular. La liberalització eco-

nòmica i social i l'obertura a l'estranger han repercutit —de moment ben tímidament, és cert— en els estrictes tabús sexuals dels xinesos. La premsa oficial denuncia periòdicament la venda sota mà en algunes estacions de trens i autobusos de publicacions amb fotos de nus. I a les sales de vídeo de la costa, com al Fujian, província capdavantera en la modernització, se celebren a altes hores de la matinada sessions on, sota el títol d'«Arts Marcials» —no gaire desencaminat—, es projecten, en realitat, pel·lícules pornogràfiques.

Indagar sobre el tema entre la població, però, es missió impossible. Quan s'intenta abordar-ho amb amics xinesos, el seu pudor extraexagerat els converteix en un mur de ciment lleugerament envermellit: de sobte deixen d'entendre l'anglès, o diuen que no en saben res. En canvi, es pot tenir més èxit parlant amb membres d'altres nacionalitats xineses, com ara els uigurs, un poble turc de religió musulmana que viu a la regió autònoma del Xinjian-Uigur.

Com a bons musulmans, no tenen cap problema de parlar de temes sexuals, ans al contrari. He preguntat a

uns amics uigurs que he conegut a Pequín, on havien vingut per traficar al mercat negre de canvi de dòlars, si durant la seva estada a la capital sol·licitaven els serveis de les professionals, i m'han respost que «sí, naturalment». Però, quan els en demano el com i el quan, m'assenyalen al mapa de la ciutat l'estació de tren, em diuen que «one hundred yuans» (un preu estàndard, es veu) i després m'assenyalen l'hotel Jianguo, un dels més cars i luxosos de la capital. Evidentment, no és aquest ni el preu ni el lloc que ells freqüenten: s'han pensat que estic buscant una «nit de somriures» i, per tant, m'indiquen el lloc i el com per a estrangers.

Vora el riu, damunt l'herba

La prostitució és bastant més habitual entre els musulmans del Turquestan oriental (o Xinjiang-Uigurs). Els camioners que recorren la regió coneixen bé en cada oasi el lloc on consolar-se de la soledat del desert. Aquest és el cas d'Eisen Khan, solter i amb 24 anys, que em va explicar que tenia un fill a Urumqi, la capital regional, fruit d'una d'aquestes trobades. Els fills fora del matrimoni no són excepcionals.

A Kaxgar, a l'extrem occidental del

Xinjian-Uigur, hi ha dos tipus de prostitució: l'una de luxe i l'altra «a peu». La primera està reservada especialment per als comerciants pakistanesos, que, de fa uns anys, hi acudeixen a l'estiu des del veí Pakistan, a vendre i a comprar mercaderies, relançant així la vella Ruta de la Seda. La segona és molt més sòrdida, i sovint té lloc entre els canyars de vora el riu. Allí, al terra, l'acció s'esdevé ràpidament en pla «pantalons avall i damunt l'herba», mentre un cor d'homes mira els protagonistes sense gaire dissimul, guardant torn i posant-se a to. La tarifa es redueix a deu mòdics yuans (unes 350 ptes.), encara que el producte —per dir-ho d'alguna manera— no val gaire més. Com a mesura higiènica única, els clients es banyen, abans i després, al riu.

Trenta-set anys de règim comunista xinès no han aconseguit esborrar al Turquestan molts dels hàbits i els costums de la societat musulmana, com ara la pràctica de les relacions homosexuals. I bastant més trist és que, en aquests mateixos canyars del riu, a Kaxgar, hi hagi també adolescents —nens encara— que venen el seu somriure per aquesta mateixa quantitat de deu yuans. □

tano

GANDIA

International House

- Classes d'anglès per a adults i xiquets.
- Grups reduïts.
- Curs especial convocatòria desembre Cambridge First Certificate.
- Professors anglesos i titulats.

Pasqual i Genis, 16 - 46002-València
Telèfon (96) 352 06 42

Altres escoles:

Trafalgar, 14 entresol de Barcelona
Telèfon (93) 318 84 29

Girona, Mataró, Reus, Sabadell,
Tarragona i Terrassa.

Passeig Mallorca, 36 - Ciutat de Mallorca